

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: J. Š., narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. MD-41357/2025-160/4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. MD-41357/2025-160/4, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností ze dne 30. 9. 2024, č. j. MHMP 1821874/2024/Vav, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. MD-41357/2025-160/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 9. 2024, č. j. MHMP 1821874/2024/Vav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že jako fyzická osoba dne 14. 3. 2024, v době kolem 08:44 hod., řídil v provozu na pozemních komunikacích v P. 8, ul. Z., motorové vozidlo specifikované registrační značky, jehož zadní tabulka registrační značky byla v rozporu s § 5 odst. 2 písm. l) téhož zákona upravena tak, že byla znemožněna a podstatně ztížena její čitelnost, a dále tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona (konkrétně se jednalo o neoprávněnou jízdu po vyvýšeném tramvajovém pásu v podélném směru jízdy, čímž žalobce porušil § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu). Žalobci byly za spáchání těchto přestupků uloženy správní tresty pokuty ve výši 4 000 Kč a zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně namítal procesní pochybení správního orgánu I. stupně, který provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, jenž se řádně omluvil ze zdravotních důvodů. Uvedl, že trpěl infekčním onemocněním (pertusse – černý kašel) a současným zhoršením ulcerózní kolitidy. Pracovní neschopnost trvala od 12. 8. 2024 a byla doložena potvrzením o pracovní neschopnosti. Dle žalobce došlo k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i k závažné vadě řízení. Dále uvedl, že omluva byla správnímu orgánu doručena dne 20. 9. 2024, což bylo 3 dny před ústním jednáním, které bylo dne 23. 9. 2024 ve 13:00 hod., a proto měl správní orgán I. stupně možnost při rozhodování tuto omluvu zohlednit. V této omluvě totiž žalobce odkázal na dříve zasláný doklad o pracovní neschopnosti ze dne 19. 8. 2024 (ve správním spise). Konstatoval, že jednání proběhlo bez jeho přítomnosti, aniž by byl vyrozuměn o tom, že omluva nebyla uznána. Dále připomněl, že doklady o vystavených pracovních neschopnostech jsou vedeny Českou správou sociálního zabezpečení elektronickou formou a jsou běžně přístupné orgánům státní správy; nic tedy dle žalobce nebránilo správnímu orgánu si trvání žalobcovy pracovní neschopnosti ověřit. Dále uvedl, že černým kašlem onemocněl ke dni 12. 8. 2024, pracovní neschopnost mu byla z důvodu nařízené karantény vystavena nejprve telefonicky a elektronicky dne 14. 8. 2024 a posléze mu byla zaslána na jeho vyžádání e-mailem. Dne 19. 8. 2024 se telefonicky spojil se správním orgánem I. stupně, kde avizoval delší dobu svého onemocnění (všeobecně je známo, že u tohoto onemocnění se jedná o dlouhodobější onemocnění, přičemž u žalobce je o to obtížnější, že je astmatik s řadou dalších onemocnění). Dne 12. 9. 2024 byl na kontrole u lékaře, kdy lékař ve své zprávě konstatoval zhoršení obtíží. Namítl, že jeho omluva sepsaná dne 18. 9. 2024 a odeslaná dne 20. 9. 2024 nebyla učiněna těsně před ústním jednáním, když správní orgán věděl z první omluvy (ze dne 19. 8. 2024 ve vztahu k prvnímu ústnímu jednání nařízenému na den 29. 8. 2024) o jeho onemocnění a mohl tak předpokládat, že se bude jednat o dlouhodobější onemocnění, a to i s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

lékařské zprávy, které žalobce do správního spisu založil. Uzavřel, že považuje svou omluvu z ústního jednání dne 23. 9. 2024 s ohledem na jeho zhoršený zdravotní stav za včasnou i dostatečnou, a proto ji měl správní orgán akceptovat, resp. žalovaný měl pro tuto závažnou vadu prvostupňové rozhodnutí k odvolání žalobce zrušit.

4. Žalobce dále namítl, že prvostupňové rozhodnutí postrádá řádné označení a podpis oprávněné úřední osoby v rozporu s § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Uvedl, že nahlédnutím do spisu dne 16. 10. 2024 zjistil, že v době rozhodování nebylo ze správního spisu zjevné určené oprávněné úřední osoby, když tento záznam byl založen až dodatečně (list č. 127), bez datace a identifikace autora, a až po vydání meritorního rozhodnutí ve věci. Dle žalobce tak došlo k porušení § 15 odst. 4 správního řádu. Namítl, že prvostupňové rozhodnutí je podepsáno jen na první straně, a není tak podpisem stvrzen obsah celého vydaného rozhodnutí. Toto rozhodnutí pak neobsahuje ani kulaté úřední razítko. Dále uvedl, že z předložené spisové dokumentace nelze určit ani přezkoumat, zda věc v I. stupni řešila a rozhodovala oprávněná úřední osoba.
5. Žalobce dále vytýkal, že správní orgán I. stupně neprovedl důkazy, které žalobce navrhl ve svém podání ze dne 14. 8. 2024, a zároveň, že žalovaný se dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími důvody žalobce, které uvedl v doplnění odvolání ze dne 2. 12. 2024. Dle žalobce žalovaný zjevně neměl dostatek časového prostoru k plnému nastudování a seznámení se se spisovou dokumentací pro vydání napadeného rozhodnutí, když rozhodl ve věci 1 den po přidělení spisu oprávněné osobě, bez dostatečného vypořádání odvolacích námitek žalobce. Dle spisu byla odvolacím orgánem dne 10. 7. 2025 určena oprávněná úřední osoba k vyřízení spisu a následně hned druhý den (11. 7. 2025) došlo k vydání napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce dále namítal neproporcionalitu uložených správních trestů, neboť zákaz řízení má na něj fatální dopad vzhledem k jeho zdravotnímu stavu (invalidita II. stupně, pohyb s francouzskými holemi, ulcerózní kolitida, astma), k péči o 2 nezletilé děti ve střídavé péči (potřebuje vozidlo k jejich dopravě, neboť bydliště matky je cca 125 km od Prahy) a k jeho profesi (ztráta obživy) a nemožnosti dopravit se k lékařům. Dle žalobce správní orgán pochybil, když nezohlednil žádné polehčující okolnosti, neodůvodnil výběr druhu a výměry sankce, čímž porušil princip přiměřenosti dle § 2 odst. 4 správního řádu a § 37 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Namítl, že přelepené jedno písmeno, ještě k tomu jen na zadní registrační značce vozidla, které vlastní vinou nezavinil a nezpůsobil, samo o sobě nezpůsobilo nemožnost identifikace vozidla, a proto je uložený správní trest zákazu činnosti v hrubém nepoměru se zjištěnou skutečností.
7. Navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný k námitkám ohledně provedení ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a absenci řádného označení a podpisu oprávněné úřední osoby odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. K námitce, že neměl dostatek času k nastudování spisové dokumentace pro vydání odvolacího rozhodnutí, žalovaný uvedl, že z předávacího listu správního orgánu I. stupně (list č. 1 spisu) je zřejmé, že předmětný spis byl oprávněné úřední osobě přidělen dne 27. 5. 2025, což dokládá i vytištěná historie práce se spisem v rámci spisové služby GINIS. V den, na který odkazoval žalobce (tj. dne 10. 7. 2025), byl v rámci spisové služby do spisu založen záznam o určení oprávněné úřední osoby. Tento postup dle žalovaného koresponduje s § 15 odst. 2 a 4 správního řádu a s *Organizačním řádem Ministerstva dopravy*.
10. K námitce neproporcionality správních trestů žalovaný uvedl, že žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného intervalu (4 000 Kč – 10 000 Kč) a že při zákazu činnosti uloženém na dobu 4 měsíců byla zohledněna argumentace žalobce týkající se jeho zdravotního a rodinného stavu, když byl aplikován postup dle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně se tak zabýval poměry žalobce a uložil mu správní trest zákazu činnosti v souladu s právními předpisy. K námitce ohledně přelepení jednoho písmena na registrační značce vozidla žalovaný uvedl, že předmětného jednání se obecně dopouštějí řidiči, resp. provozovatelé vozidla, aby se vyhnuli postihu v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, kdy je jejich jednání zachyceno kamerovými systémy. Nadto žalobce své tvrzení neprokázal a jím tvrzený způsob překrytí registrační značky je dle žalovaného značně nevěrohodný. Naopak skutečnost, že číslice 6 byla černou lepicí páskou přelepena tak, aby vytvářela iluzi, že se jedná o číslici 8, potvrzuje domněnku, že se jednalo o promyšlené upravení značky, a nikoliv o zcela náhodné „dílo“ údajného opilce, který se údajně nachomýtl k vozidlu stojícímu na křižovatce a značku přelepil.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce v replice ke své argumentaci doplnil, že žalovaný se konkrétně nevyjádřil k námitce o řádném označení a podpisu oprávněné úřední osoby. Zopakoval, že pro něj uložený zákaz činnosti má likvidační důsledky ve všech aspektech života. Uvedl, že neexistuje žádný důkaz, že by vozidlo úmyslně upravil; naopak uvedl, že mohlo jít o zásah třetí osoby bez jeho vědomí. Správní trest tak byl uložen na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, v rozporu s § 3 správního řádu. Setrval proto na žalobě v plném rozsahu.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 14. 3. 2024 kolem 8:44 hod., v P. 8, po ul. Z, řídil motorové vozidlo tov. zn. Fiat, specifikované registrační značky, na němž byla zadní tabulka registrační značky upravena tak, aby byla ztížena její čitelnost, a zároveň neoprávněně vjel na tramvajový pás a pokračoval v podélném směru jízdy (srov. Oznámení o přestupku ze dne 14. 3. 2024, č. j. KRPA-89694-2/PŘ-2024-000065-32). Správní orgán I. stupně vydal dne 20. 5. 2024 příkaz, proti tomu podal žalobce odpor.
14. Žalobce byl v rámci řízení předvolán ze dne 4. 7. 2024 předvolán k ústnímu jednání na den 29. 8. 2024 v 8:30 hod., přičemž správní orgán I. stupně předvolal ke svědecké výpovědi i zasahující policisty.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

15. Dne 14. 8. 2024 bylo správnímu orgánu I. stupně ze strany žalobce doručeno vyjádření ve věci spolu s řadou příloh (posudek o invaliditě, lékařské zprávy žalobce, a další) a návrhy na provedení dokazování.
16. Dne 19. 8. 2024 se žalobce z nařízeného ústního jednání telefonicky omluvil ze zdravotních důvodů (černý kašel - viz úřední záznam ve spise), přičemž omluvu doložil téhož dne do datové schránky správního orgánu I. stupně, jejíž přílohou bylo i rozhodnutí o pracovní neschopnosti, vystavené dne 14. 8. 2024, s počátkem pracovní neschopnosti od 12. 8. 2024, konec pracovní neschopnosti nebyl uveden, vycházky nebyly povoleny (č. l. 58). Žalobce sdělil, že se chce jednání účastnit osobně a prognózu délky pracovní neschopnosti zatím neví.
17. Následně správní orgán I. stupně nařídil nový termín ústního jednání na den 23. 9. 2024 ve 13:00 hod, předvolání bylo žalobci doručeno dne 27. 8. 2024.
18. Dne 20. 9. 2024 v 15:09 hod. obdržel správní orgán I. stupně podání žalobce (z datové schránky), ve kterém se tento opět omluvil z nařízeného ústního jednání z důvodu pokračujícího onemocnění (černý kašel) s tím, že jeho pracovní neschopnost stále trvá, potvrzení dokládal dne 19. 8. 2024. Žalobce uvedl, že se chce jednání osobně účastnit.
19. Dne 23. 9. 2024 ve 13:00 hod. bylo za nepřítomnosti žalobce a v přítomnosti obou předvolaných svědků provedeno ústní jednání a dokazování ve věci (viz Protokol o ústním jednání č. j. MHMP 1800731/2024/Vav).
20. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 30. 9. 2024 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 5 odst. 2 písm. l), resp. § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalobci byly za spáchání těchto přestupků uloženy správní tresty pokuty ve výši 4 000 Kč a zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
21. Dle odůvodnění ze spisu beze vší pochybnosti vyplývá, že k úpravě posledního znaku registrační znaky nemohlo dojít náhodně za jízdy, ale znak byl cíleně upraven před samotnou jízdou, při které byl žalobce zastaven hlídkou policie. Rovněž pak nevystaly pochybnosti o tom, že žalobce užil neoprávněně vyvýšený tramvajový pás v podélném směru jízdy. Následně správní orgán I. stupně obsáhle zrekapituloval provedené důkazy a podklady – Oznámení o přestupku, úřední záznam zasahujících policistů, obrazové důkazy (fotografie pořízené zasahující hlídkou policie po zastavení vozidla), výpis z centrálního registru vozidel, úřední záznam ze dne 15. 8. 2024 ve věci konzultace kamerových záznamů v předmětné křižovatce, printscreeny z veřejně dostupné aplikace Mapy.cz, svědecké výpovědi zasahujících policistů I. C. a P. P., odpor žalobce ze dne 30. 5. 2024, podání žalobce ze dne 14. 8. 2024 (včetně příloh).
22. Vyjádřil se k námitce žalobce, že vyvýšeného tramvajového pásu užil z důvodu naléhavé, nutnosti použití toalety s ohledem na onemocnění, kterým trpí. Námitku, že číslice 6 byla přelepena na číslice 8 neznámým chodcem, rovněž neshledal správní orgán I. stupně důvodnou, neboť žalobce zasahujícím policistům uvedl, že vozidlo měl před ním zapůjčené jeho kolega a on si jej před předmětnou jízdou nezkontroloval. K oběma těmito námitkám uvedl, že tato obecná tvrzení nemohou vzbudit důvodné pochybnosti. K námitce, že došlo k přelepení pouze nepatrné části registrační značky, uvedl, že i úpravou, byť jen jediného znaku registrační značky na jedné tabulce registrační značce,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dojde ke změně celé registrační značky, a tím zcela jednoznačně k podstatnému ztížení a znemožnění identifikace konkrétního vozidla. Dle správního orgánu I. stupně nepostačuje, že je na vozidla umístěna přední tabulka registrační značky, která pozměňena není.

23. K námitce žalobce, že se v případě zákazu činnosti jedná o závazný zásah do jeho soukromého a rodinného života, správní orgán I. stupně uvedl, že pozbytí řidičského oprávnění je sice citelným zásahem do života, nicméně tyto okolnosti nemohou snižovat či dokonce zprostit žalobce odpovědnosti za přestupkové jednání, které je mu kladeno za vinu, přičemž správní trest zákazu činnosti je u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu taxativně stanoven ze zákona. Dále uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že by se jednalo o schválnost jiné osoby, jak se snažil navodit žalobce. Správní orgán I. stupně nevyhověl některým návrhům žalobce na provedení důkazů (srov. str. 10 prvostupňového rozhodnutí), neboť nebylo třeba „prověřovat“ již zjištěný skutkový stav věci, a považoval je proto za nadbytečné. K uloženým správním trestům správní orgán I. stupně uvedl, že přihlížel ke zdravotním, majetkovým a osobním poměrům žalobce, uvedeným v jeho podání ze dne 14. 8. 2024, s tím, že považuje uložené tresty za odůvodněné a přiměřené.
24. Závěrem správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil a že jeho omluva nebyla akceptována jako náležitá. Proto byla věc projednána v jeho nepřítomnosti dle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. K podmínkám náležité omluvy odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. Konstatoval, že důvod omluvy z nařízeného ústního jednání nebyl žalobcem doložen, když samotné sdělení žalobce v podání ze dne 20. 9. 2024, že jeho pracovní neschopnost nadále trvá, přičemž neschopenku správní orgán obdržel již při první omluvě z ústního jednání nařízeného na den 29. 9. 2024, dle správního orgánu nedokládá uváděný důvod neúčasti na ústním jednání dne 23. 9. 2024. Nejednalo se ani o včasnou omluvu, neboť předvolání na ústní jednání bylo žalobci doručeno dne 27. 8. 2024, ale ten se omluvil až po třech týdnech bezprostředně před ústním jednáním, a to za situace, kdy k ústnímu jednání byli předvoláni svědci. Proto správní orgán předmětnou omluvu jako náležitou neuznal.
25. Žalobce se dne 16. 10. 2014 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, nahlédl do spisu a založil do něj vlastnoručně na místě sepsané odvolání, jehož přepis doložil na výzvu správního orgánu dne 21. 10. 2024. K tomuto přepisu přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Dne 2. 12. 2024 žalobce odvolání doplnil. V odvolání žalobce namítal, že jeho omluva z ústního jednání byla řádná, že nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav a vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby.
26. Napadeným rozhodnutím ze dne 11. 7. 2025 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaný uvedl, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy přestupky byly bezpečně prokázány a jsou podloženy nezpochybnitelnými důkazy, a to oznámením přestupku, fotodokumentací a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.
27. K náležitostem předložených omluv z ústního jednání odkázal na rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012-22, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017-26, ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58 a ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. Uvedl, že žalobce zaslal první omluvu dne 19. 8. 2024. Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalovaného se nejednalo o včasnou omluvu, protože žalobce byl v pracovní neschopnosti již ode dne 12. 8. 2024, přesto správní orgán I. stupně tuto omluvu akceptoval. Ke druhé omluvě ze dne 20. 9. 2024 žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení nijak nedoložil; nebyly tak splněny podmínky náležité omluvy, resp. je ani nebylo možno ověřit. Uvedl, že dne 29. 8. 2024 se měl dle rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti dostavit žalobce na kontrolu a dne 12. 9. 2024 byla pracovní neschopnost k tomuto dni ukončena. Dle žalovaného žalobce věděl již před datem 20. 9. 2024, že je v pracovní neschopnosti a nebude se moci dostavit ke správnímu orgánu I. stupně ve stanoveném termínu ústního jednání. Dle žalovaného tak nebyla omluva včasná (nebyla učiněna bezodkladně), ale jeví se rovněž jako účelově zaslaná v pátek v odpoledních hodinách, aby se do dispozice správního orgánu dostala až v den konání ústního jednání. Z judikatury pak vyplývá, že správní orgán I. stupně nebyl povinen žalobce vyrozumívát o neakceptaci jeho omluvy.

28. Dále uvedl, že skutečnost, že je pole s vyobrazením elektronického podpisu umístěno na první straně prvostupňového rozhodnutí, nemá na jeho platnost žádný vliv, neboť elektronický dokument je podepisován jako celek a nikoli po jednotlivých stranách. Námitku absence podpisu proto neshledal důvodnou. K námitce podjatosti uvedl, že k vyjádření nesouhlasu s postupem správních orgánů neslouží podání námítky podjatosti, ale řádné a mimořádné opravné prostředky. Podaná nekonkretizovaná námitka podjatosti má za cíl pouze prodlužovat řízení a obstruovat (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30). Dále žalovaný uvedl, že na str. 127 spisu správního orgánu I. stupně je listina „*Přehled oprávněných úředních osob ve věci sp. zn. S-MHMP 561874/2024 Vav*“, ze které vyplývá, že oprávněnými úředními osobami jsou Mgr. M. H., MBA a Bc. M. V., a to ode dne 20. 3. 2024, příslušnou námitku proto označil za lichou. Pro posouzení věci není podstatné, zda je předmětná listina umístěna na začátku či na konci spisu. Nadto ze všech písemností zasílaných žalobci je oprávněná úřední osoba zřejmá. Závěrem uvedl, že není důvodná námitka, že žalobci byla odejmuta možnost se osobně zúčastnit ústního jednání a vyjádřit se do protokolu k věci, když se o tuto možnost připravil žalobce sám svým postupem. Jako irelevantní pak označil námitku, že správní orgán I. stupně neprovedl návrhy žalobce na dokazování, neboť žalobce do vydání meritorního rozhodnutí žádné návrhy vůči správnímu orgánu I. stupně neuplatnil.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
30. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. Zároveň soud postupoval dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.
31. Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

řádne předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.

32. Podle § 15 odst. 2 správního řádu *úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").*
33. Podle § 15 odst. 4 téhož zákona *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
34. Podle § 69 téhož zákona *v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*
35. Soud se před věcným přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí nejprve zabýval procesními námitkami žalobce.
36. Žalobce nejprve namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, když provedl ústní jednání ve věci přestupku v nepřítomnosti žalobce, který se ze zdravotních důvodů řádně omluvil. Podstatou této žalobní námítky je posouzení, zda pro procesní postup správních orgánů, který spočíval v neakceptaci omluvy žalobce z ústního jednání, byly naplněny podmínky ustanovení § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb.
37. Pro přehlednost soud považuje za vhodné zopakovat genezi týkající se nařízených ústní jednání ve věci přestupku a omluv žalobce z těchto ústních jednání. Poprvé byl žalobce k ústnímu jednání předvolán na den 29. 8. 2024 v 8:30 hod. Žalobce se z tohoto ústního jednání omluvil dne 19. 8. 2024 nejprve telefonicky (viz úřední záznam z téhož dne č. j. MHMP 17093797/2024/Vav), a posléze téhož dne i prostřednictvím datové zprávy. Z úředního záznamu vyplývá, že žalobce se omluvil z důvodu onemocnění černým kašlem. Přílohou datové zprávy pak byl doklad o pracovní neschopnosti vystavený dne 14. 8. 2024 praktickou lékařkou žalobce, s počátkem pracovní neschopnosti od 12. 8. 2024, nic dalšího nebylo v záznamu uvedeno (ani datum kontrolní prohlídky). Žalobce ve své datové zprávě uvedl, že „se chce řízení účastnit osobně“ a že „prozatím neví prognózu délky PN.“ Podruhé byl žalobce k ústnímu jednání předvolán na den 23. 9. 2024 ve 13:00 hod., předvolání obdržel dne 27. 8. 2024. Dne 20. 9. 2024 v 15:09 hod. obdržel správní orgán omluvu žalobce i z tohoto jednání (z datové schránky). Žalobce v této omluvě uvedl, že i nadále trpí černým kašlem a jeho pracovní neschopnost stále trvá (potvrzení o PN odeslal dne 19. 8. 2024) a že se chce věci účastnit osobně. Dne 23. 9. 2024 ve 13:00 hod. pak v nepřítomnosti žalobce proběhlo ústní jednání, při kterém bylo provedeno dokazování, mimo jiné výslechem svědků – zasahujících policistů.
38. Ústní jednání je zásadně vždy konáno za přítomnosti obviněného z přestupku či jeho právního zástupce. Právní úprava (stejně jako dřívější úprava § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), umožňuje konat ústní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v nepřítomnosti obviněného tehdy, pokud se předvolaný obviněný k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu nedostaví. Lze proto přiměřeně vycházet i ze starší judikatury.

39. Problematikou omluvy z ústního jednání se judikatura již opakovaně zabývala. NSS např. v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, na který odkazoval jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný, shrnul, že *„aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“*
40. V rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015-27, NSS k tomuto tématu doplnil, že *„setrvává na názoru, že náležitá omluva z ústního jednání je pouze taková, která je učiněna neodkladně, opřena o důležitý důvod a obviněný tento důvod spolu s omluvou doloží. Nelze dát obecně platnou odpověď na otázku, kdy správní orgán vystačí s posouzením náležitosti omluvy na základě důkazů předložených obviněným, a kdy by měl naopak vyzvat obviněného k odstranění vzniklých pochybností o důvodu omluvy, příp. o její včasnosti. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu. Střetávají se zde totiž základní zásady správního řízení. Ty na jednu stranu vyžadují, aby správní orgán bral ohled na oprávněné zájmy účastníka řízení, poskytl mu řádné poučení a umožnil mu uplatňovat jeho procesní práva (srov. § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a odst. 4 správního řádu), na druhou stranu však též zavazují správní orgán, aby usiloval o dosažení řešení, které je v souladu s veřejným zájmem (v přestupkovém řízení půjde o potrestání pachatele), a aby rozhodoval bez zbytečných průtahů (srov. § 2 odst. 4, § 6 odst. 1 správního řádu). Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává.“*
41. Zákon nestanoví, jak by měla náležitá omluva vypadat. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, musí provést správní orgán (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46 a ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41). Toto hodnocení provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. I omluva s určitým odůvodněným časovým dostupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání, může s ohledem na okolnosti případu splňovat požadavek bezodkladnosti (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). Správní orgán je nepochybně povinen vycházet dotčeným osobám vstříc (§ 4 správního řádu), tato povinnost však není bezbřehá a v plné míře může být realizována pouze za předpokladu přiměřené součinnosti ze strany obviněného z přestupku. Správní orgán obecně není povinen vyzývat osobu, která se omluvila z jednání (a požádala o jeho přeložení), k doložení důvodů omluvy (viz rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29).
42. Podle rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, pak platí, že *„za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu.“* NSS zde dospěl k závěru, že pokud by se ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by pro

to byly splněny zákonné podmínky, došlo by k porušení základního práva obviněného z přestupku podle čl. 38 odst. 2 Listiny.

43. Správní orgán I. stupně svůj závěr o neakceptování omluvy žalobce z ústního jednání dne 23. 9. 2024 odůvodnil tím, že tato omluva nebyla náležitá (nebyla doložena) a včasná (byla předložena až po třech týdnech od předvolání, bezprostředně před ústním jednáním). Žalovaný tyto závěry aproboval, ale navíc omluvu žalobce označil za účelovou s ohledem na to, že ji žalobce zaslal až v pátek v odpoledních hodinách a že se tak do dispozice správního orgánu dostala až v den konání ústního jednání (v pondělí dopoledne). Soud dospěl k závěru, že tyto závěry správních orgánů nemohou obstát.
44. Předně je třeba konstatovat, že žalobce správnímu orgánu I. stupně doklad o pracovní neschopnosti předložil již dne 19. 8. 2024, přičemž dle tohoto dokladu byl žalobce neschopen práce od 12. 8. 2024, doba ukončení pracovní neschopnosti nebyla uvedena, žalobce k tomu v průvodním podání uvedl, že prognózu délky PN neví. Z podstaty věci, datum ukončení pracovní neschopnosti nebývá při jejím zahájení předem známé, přičemž v průběhu pracovní neschopnosti již žádné průběžné doklady o jejím trvání nejsou vystavovány. Pokud tedy žalobce v písemné omluvě ze dne 20. 9. 2024 uvedl, že jeho pracovní neschopnost (kterou již dříve správnímu orgánu oznámil) stále trvá a odkázal na potvrzení o pracovní neschopnosti, které již dříve (tj. dne 19. 8. 2024) správnímu orgánu zaslal a které tedy správní orgán I. stupně měl k dispozici, nelze na tomto základě vyhodnotit, že svou omluvu nedoložil. Bylo by přepjatě formalistické trvat na tom, aby žalobce k této omluvě přikládal znovu tentýž dokument, který již jednou poskytl správnímu orgánu I. stupně. To vše v kontextu toho, že žalobce již ve své první omluvě zřetelně deklaroval, že „*prognózu délky PN bohužel neví,*“ což je u takto závažného infekčního onemocnění ve spojitosti s žalobcovými dalšími zdravotními obtížemi, které v řízení před správními orgány dokládal, zcela pochopitelné. Správní orgány tak při neakceptaci omluvy žalobce z ústního jednání dne 23. 9. 2024 zásadním způsobem pochybily, pokud formalisticky trvaly na doložení druhé omluvy, byť rozhodnutí o pracovní neschopnosti žalobce již bylo založeno ve spise. Omluvu žalobce tak lze mít za doloženou.
45. Není pak zřejmé, z čeho žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že pracovní neschopnost byla ukončena dne 12. 9. 2024 k tomuto dni. Žalovaný neuvedl, z jakého podkladu při tom vycházel, žádný takový podklad se nenachází ani ve správním spise, ve spise je vedle původního rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (č. l. 58) obsaženo pouze rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (č. l. 114 a č. l. 122), které žalobce doložil k odvolání a dle kterého byl žalobce neschopen práce od 12. 8. 2024 do 27. 9. 2024. Z tohoto dokladu doloženého žalobcem bylo tedy navíc patrné, že pracovní neschopnost žalobce v době konání ústního jednání dne 23. 9. 2024 trvala.
46. Nelze pak rovněž pominout, že v poučení, které bylo součástí předvolání žalobce na předmětné ústní jednání, je uvedeno, že jako závažný důvod pro nedostavení se k ústnímu jednání „*lze akceptovat zejména pracovní neschopnost uznanou lékařem.*“ (str. 3 předvolání). Žalobce tak dle soudu v kontextu daného případu, tj. s ohledem na to, že se jednalo o pokračující onemocnění a pokračující pracovní neschopnost, svou omluvu vznesl náležitě.
47. Co se týče včasnosti omluvy, tak soud znovu poukazuje na nesprávný závěr žalovaného, který dovodil, že pracovní neschopnost byla ukončena dne 12. 9. 2024 k tomuto dni

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Žalovaný neuvedl, z jakého podkladu při tom vycházel, žádný takový podklad se nenachází ani ve správním spise, ve spise je vedle původního rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (č. l. 58) obsaženo pouze rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (č. l. 114 a č. l. 122), které žalobce doložil k odvolání a dle kterého byl žalobce neschopen práce od 12. 8. 2024 do 27. 9. 2024.

48. V daném případě žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně omluvu v pátek 20. 9. 2024 v odpoledních hodinách, tedy jeden pracovní den přede dnem plánovaného ústního jednání. Správní orgán I. stupně se s omluvou seznámil v pondělí v dopoledních hodinách. Dle názoru soudu i takovou omluvu lze, byť hraničně, považovat za včasnou, a to s ohledem na tyto okolnosti. Správnímu orgánu I. stupně již bylo známo, že žalobce byl od 12. 8. 2024 v pracovní neschopnosti pro relativně závažné infekční onemocnění, muselo mu být tudíž zřejmé, že existuje jistá pravděpodobnost nemožnosti konání ústního jednání i v nově nařízeném termínu. Ze strany žalobce pak lze připustit, že tento mohl očekávat případné zlepšení svého stavu do doby termínu ústního jednání, přičemž omluvu z jednání odeslal až ve chvíli, kdy bylo zřejmé, že jeho zdravotní stav stále účast na ústním jednání neumožňuje (být by bylo vhodnější, aby tak učinil alespoň několik pracovních dnů před konáním ústního jednání). Zároveň, správní orgán I. stupně měl ještě dostatek prostoru, aby náležitost omluvy žalobce vyhodnotil (což se i stalo – viz str. 1 Protokolu o ústním jednání) a případně včas učinil kroky k přesunu ústního jednání, které se mělo konat až v odpoledních hodinách, na jiný termín, včetně vyrozumění předvolaných svědků (např. telefonicky prostřednictvím příslušného útvaru policie). Tedy, pouze z toho, že byla omluva doručena v pátek před konáním ústního jednání v pondělí, dle soudu nelze dospět k závěru, že omluva nebyla učiněna včasné.
49. Závěr o účelovosti žalobcovy omluvy, ke kterému dospěl žalovaný, pak dle soudu rovněž neobstojí, neboť tomu neodpovídají další okolnosti případu, z nichž by vyplývalo obstrukční (účelové) jednání žalobce za účelem protahování správního řízení ve věci jeho přestupkové odpovědnosti.
50. Soud k důkazu neprováděl lékařskou zprávu žalobce ze dne 12. 9. 2024, která má dle jeho tvrzení dokladovat zhoršení jeho obtíží v tehdejší době, neboť žalobce ji správním orgánům ve správním řízení nepředložil a soud dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování správního orgánu. Nadto by takové dokazování bylo nadbytečné, neboť ke shora uvedeným závěrům taková zpráva nemůže být nijak relevantní.
51. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. platí, že *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*
52. Z dikce citovaného ustanovení plyne, že ke zrušení napadeného rozhodnutí nepostačí, dopustí-li se správní orgán podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, nýbrž musí jít o takové podstatné porušení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Dle komentářové literatury k § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s lze vyjít z toho, že: „[v] případě, že vada řízení zcela jistě neovlivnila obsah žalobou napadeného rozhodnutí, tedy pokud by obsah rozhodnutí byl totožný, i kdyby k vadě nedošlo, neexistuje žádný vztah mezi vadou řízení a zákonností rozhodnutí (rozsudky NSS 8 AfS 102/2005-65 a 2 As 322/2016-39). V ostatních případech, kdy nelze jednoznačně dovodit, že vada řízení neovlivnila obsah napadeného rozhodnutí, je třeba dospět k závěru, že mohla mít

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vliv na zákonnost rozhodnutí. Pro zrušení rozhodnutí je dostatečné, že vada měla potenci ovlivnit výsledek řízení, není třeba prokazovat, že skutečně způsobila nezákonnost rozhodnutí.“ (srov. K., Z.. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019).

53. Soud dospěl k závěru, že předmětná vada spočívající v neakceptování žalobcovy omluvy z ústního jednání dne 23. 9. 2024 a konání tohoto ústního jednání v jeho nepřítomnosti, má potenciál ovlivnit zákonnost vydaných rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
54. Žalobce byl tímto postupem správních orgánů zkrácen na svém právu na seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Z rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, plyne, že účastník řízení má být o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučen tak, aby věděl, kdy budou všechny podklady shromážděny ve spisu. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je „*právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován*“. Předpokladem užití § 36 odst. 3 správního řádu po skončení ústního jednání je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny důkazy, o nichž účastník neví (srov. již citovaný rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 21/2009, anebo rozsudek ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, bod 30). Judikatura vychází z teze, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí patří mezi stěžejní procesní práva účastníka správního řízení; na ústavní rovině je garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny (rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101, bod 24). Judikatura správních soudů rovněž důsledně chrání účastníky, jejichž práva na seznámení se spisem byla skutečně porušena (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015-44, č. 3408/2016 Sb. NSS, body 26-36).
55. Jak vyplývá z poučení, které bylo součástí předvolání žalobce na ústní jednání dne 23. 9. 2024, tak žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu v termínu jednání. Dalším úkonem správního orgánu po provedení ústního jednání dne 23. 9. 2024 už bylo pouze vydání prvostupňového rozhodnutí dne 30. 9. 2024. Žalobce tak konáním ústního jednání v jeho nepřítomnosti právě o možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí přišel, a to včetně možnosti vyjádřit se k výsledkům svědků (zasahujících policistů). Zároveň byl žalobce tímto postupem připraven vůbec o možnost účastnit se těchto výsledků a klást svědkům otázky, což lze označit za klíčovou součást práva na obhajobu a spravedlivý proces. V neposlední řadě pak mohl být v průběhu ústního jednání relevantní i účastnický výslech žalobce jakožto obviněného z přestupku ve smyslu § 82 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., když na tuto možnost rovněž správní orgán I. stupně poukazoval v poučení, které bylo součástí předvolání žalobce k ústnímu jednání.
56. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým nesprávně a přehnaně formalisticky posoudil otázku náležitosti a včasnosti žalobcovy omluvy z ústního jednání dne 23. 9. 2024. Pokud pak bylo za takové situace konáno ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, došlo dle soudu k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť žalobce byl tímto postupem připraven zejména o možnost účastnit se výsledků svědků a klást jim otázky, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí, příp. být sám vyslechnut. Tuto žalobní námitku tak soud shledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

57. K námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí postrádá řádné označení a podpis oprávněné úřední osoby, soud konstatuje, že podpis oprávněné úřední osoby je nezbytnou obsahovou náležitostí písemného vyhotovení správního rozhodnutí podle § 69 správního řádu. Jedná se o potvrzení projevu vůle oprávněné úřední osoby, že daná listina skutečně obsahuje jeho rozhodnutí, což svým podpisem v rámci výkonu své funkce stvrzuje. NSS např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004-48, uvedl, že *„tuto vadu (pozn. absence podpisu označené oprávněné osoby) ovšem samu o sobě nelze považovat za natolik intenzivní, aby založila přímo nicotnost správního rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno pouze tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této oprávněné osoby.“* Jinými slovy, ani případná absence podpisu oprávněné úřední osoby na originálu rozhodnutí nemůže způsobit sama o sobě nicotnost, příp. nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí.
58. V daném případě však prvostupňové rozhodnutí ani namítanou vadou netrpí, neboť je na první straně opatřeno kvalifikovaným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby (uvedeno je její jméno a příjmení). Ani z toho, že bylo prvostupňové rozhodnutí opatřeno elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby na první straně a nikoli na poslední straně (jako je tomu v případě napadeného rozhodnutí), nelze dle soudu dovodit, že by rozhodnutí bylo vydáno bez vědomí oprávněné úřední osoby, neboť elektronický dokument je podepisován jako celek a nikoli po jednotlivých stranách.
59. Žalobce rovněž namítal, že na prvostupňovém rozhodnutí není kulaté úřední razítko. Případná absence úředního razítka či jeho nesprávné užití je obecně vadou rozhodnutí. Nicméně jak uvedl již prvorepublikový Nejvyšší správní soud (Boh. A 3110/24), *„nedostatek razítka na úředním vyřízení není vadou podstatnou, nezavdává-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti“*, či v jiném svém rozhodnutí (Boh. A 20676/35), kde podotkl, že není patrné, jak by mohl být stěžovatel vytýkaným nedostatkem (spočívajícím právě v absenci úředního razítka) zkrácen na svých procesních či hmotných právech. Obdobně i současný NSS (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 5 Afs 136/2004-79) k absenci razítka uvedl: *„Lze-li jednoznačně tedy dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je-li zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné. Absence zákonné formy správního aktu může vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, že budou tento správní akt respektovat. Tak tomu v daném případě však nebylo a na tomto faktu by nemohlo ničeho zvrátit bez dalšího ani chybějící razítko správce daně. Daňový subjekt, jehož společníkem stěžovatel byl, nebyl nikterak uvedeným rozhodnutím zkrácen na svém právu obrany proti takovému rozhodnutí.“* V daném případě skutečně prvostupňové rozhodnutí neobsahuje kulaté úřední razítko, nicméně žalobce nebyl touto vadou zkrácen na svém právu obrany proti takovému rozhodnutí, o čemž svědčí i to, že podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Námitka tak není důvodná.
60. Co se týče samotného určení oprávněné úřední osoby v prvostupňovém řízení, soud ve shodě s žalovaným odkazuje na str. 127 správního spisu správního orgánu I. stupně, kde je založena listina „Přehled oprávněných úředních osob ve věci sp.zn. S-MHMP 561874/2024 Vav“, z níž vyplývá, že oprávněnými úředními osobami jsou dvě konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

úřední osoby, a to ode dne 20. 3. 2024. I když tato listina byla do předmětného správního spisu založena až po vydání prvostupňového rozhodnutí, ke kterému došlo dne 30. 9. 2024, nezakládá to samo o sobě pochybnosti o určení oprávněné úřední osoby.

61. Dle soudu je pro posouzení otázky, zda v daném případě rozhodovala oprávněná úřední osoba, nerozhodné, zda se záznam o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu (tj. viz listina na č.l. 127 spisu), nachází na začátku nebo na konci spisu. Jakkoli by bylo vhodnější, aby tento záznam byl zařazen spíše na začátku spisového materiálu, nelze pominout, že účastník řízení má možnost dle § 15 odst. 4 správního řádu kdykoli správní orgán požádat o informaci, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně však nevyplývá, že by žalobce této možnosti využil. Lze tak důvodně předpokládat, že o určení oprávněné úřední osoby neměl v daném případě pochybnosti. To vše za situace, kdy ze všech písemností zaslaných žalobci v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně či z dalších písemností založených ve spisu je konkrétní oprávněná úřední osoba zcela zřejmá – srov. např. příkaz ze dne 20. 5. 2024, č. j. MHMP 1002073/2024/Vav; předvolání žalobce ze dne 4. 7. 2024, č. j. MHMP 1191358/2024/Vav, k ústnímu jednání o přestupku nařízenému na den 29. 8. 2024; úřední záznam ze dne 19. 8. 2024, č. j. MHMP 1709397/2024/Vav; předvolání žalobce ze dne 26. 8. 2024, č. j. MHMP 1723743/2024/Vav, k ústnímu jednání o přestupku nařízenému na den 23. 9. 2024 či protokol o ústním jednání ze dne 23. 9. 2024, č. j. MHMP 1800731/2024/Vav.
62. NSS v rozsudku ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 As 285/2015-49 vyslovil, že *„pověření výkonem státní správy zpravidla vyplývá z kombinace obsahu interních předpisů upravujících vnitřní organizační strukturu, předpisů upravujících práva a povinnosti zaměstnanců (jak povahy interní, tak obecně závazné, např. ze zákoníku práce) a navazujícího zařazení zaměstnance do určitého útvaru a pozice na základě s ním uzavřené pracovní smlouvy, jeho jmenování či zvolení do funkce (rozsudek NSS č. j. 7 As 169/2014-55).“* Konkrétní rozdělení pravomocí mezi oprávněné úřední osoby záleží na organizační struktuře správního orgánu a jeho vnitřních předpisech. Ani z absence záznamu o určení oprávněné úřední osoby nelze dovozovat nicotnost či nezákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014-55, a ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32).
63. Soud tak dospěl k závěru, že v daném případě o určení oprávněné úřední osoby nepanovaly žádné pochybnosti, a proto tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
64. K další procesní námitce žalobce, že žalovaný zjevně neměl dostatek časového prostoru k plnému nastudování a seznámení se se spisovou dokumentací pro vydání napadeného rozhodnutí, když ve věci rozhodl jeden den po přidělení spisu oprávněné úřední osoby, soud ze správního spisu zjistil, že předmětný spis byl oprávněné úřední osobě přidělen dne 27. 5. 2025 (srov. č. l. 1 správního spisu žalovaného, na které je rukou napsáno jméno referenta a datum 27. 5. 2025, ve spojení s z výpisem ze systému GINIS, který se ve spisu rovněž nachází a kde je pod bodem 35. uvedeno předání referentovi dne 27. 5. 2025). Dne 10. 7. 2025 byl do spisu založen záznam o určení oprávněné úřední osoby ke spisu sp. zn. MD/41354/2025/160 (srov. č. l. 13 správního spisu žalovaného).
65. Dle soudu nelze za okamžik *„seznámení se se spisovou dokumentací pro vydání rozhodnutí“* označit až založení záznamu o určení oprávněné úřední osoby do správního spisu, ale tuto skutečnost (možnost seznámit se se spisovou dokumentací) je třeba odvíjet ode dne, kdy byl skutečně předmětný spis oprávněné úřední osobě přidělen, což v daném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nastalo dne 27. 5. 2025, tj. cca měsíc a půl před vydáním napadeného rozhodnutí. Založení záznamu o určení oprávněné úřední je totiž třeba považovat za sice důležitý, ale pouze formální a ne vždy nezbytný úkon správního orgánu, který toliko dokládá, že úkony správního orgánu v řízení provádí úřední osoba k tomu určená podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřená vedoucím správního orgánu dle § 15 odst. 2 správního řádu. Bez ohledu na to, že ani samotná krátká délka řízení u odvolacího orgánu by nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud by nebyly namítány jiné vady. Soud tedy ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

66. Poslední námitkou nemeritorního charakteru, kterou se soud mohl nyní zabývat, byla námitka spočívající v tom, že správní orgán I. stupně neprovedl žalobcem navrhované důkazy v podání ze dne 14. 8. 2024, a žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky žalobce, které tento uvedl v doplnění odvolání ze dne 2. 12. 2024.
67. V této souvislosti soud uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, NSS uvedl: „*V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).“*
68. Soud v této souvislosti rovněž připomíná, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou a všemi jejími aspekty, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
69. Dále pak soud uvádí, že problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se NSS již opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100). Z této judikatury lze dovodit, že správní orgán není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (tím, že navrhovaný důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, je nadbytečný nebo že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení; srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tzv. opomenutý důkaz, jenž zásadně zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Absence věcné úvahy správního orgánu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů.

70. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 10 nevyhověl těmto návrhům žalobce na provedení důkazu, které žalobce vznesl ve svém podání ze dne 14. 8. 2024: výslech svědka – konkrétního odborného lékaře gastroenterologa; vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oblasti gastroenterologie, a to ke zjištění zdravotního stavu žalobce; provedení sejmutí otisků prstů (daktyloskopické prozkoumání a porovnání s databází otisků) z předmětné černé lepicí pásky, kterou ze zadní tabulky registrační značky žalobce odstranil a uschoval; výslech konkrétní svědkyně; lékařské zprávy. Správní orgán I. stupně těmto návrhům (na rozdíl od dalších žalobcových návrhů) nevyhověl z toho důvodu, že podklady a další provedené důkazy tvoří logický a ucelený řetězec důkazů svědčících pro závěr, že se žalobce jednání, které mu bylo kladeno za vinu, dopustil, a proto nebylo třeba „ověřovat“ již zjištěný skutkový stav věci prováděním dalších důkazů. Správní orgán I. stupně považoval tyto návrhy žalobce za nadbytečné.
71. Dle soudu tak správní orgán I. dostatečně odůvodnil neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů. V této souvislosti pak nelze pominout, že žalobce výslech svědkyně v odvolacím řízení nahradil písemným vyjádřením této osoby, ke kterému se žalovaný vyjádřil na str. 3 napadeného rozhodnutí tak, že tato listina se jeví v kontextu ostatních podkladů jako nedůvěryhodná. V tomto ohledu tak soud neshledal žádnou vadu řízení.
72. Žalobce v doplnění svého odvolání ze dne 2. 12. 2024 namítal, že prvostupňové rozhodnutí je právně vadné (z důvodu absence podpisu), že mu byla odejmuta možnost osobně zúčastnit ústního jednání a vyjádřit se do protokolu k věci a nebyl tak dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalovaný na tyto námitky v napadeném rozhodnutí věcně reagoval: vyjádření se k řádnému zjištění stavu věci (str. 3 napadeného rozhodnutí), k odejmutí možnosti osobně se zúčastnit ústního jednání (str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí), jakož i k námitce týkající se podpisu prvostupňového rozhodnutí (str. 5 napadeného rozhodnutí), napadené rozhodnutí je tak přezkoumatelné. To však nic nemění na tom, že ohledně omluvy žalobce z ústního jednání jsou jeho závěry nesprávné se všemi z toho plynoucími důsledky, jak soud odůvodnil výše.
73. Soud nepřehlédl, že žalovaný zcela v rozporu se spisovým materiálem a obsahem prvostupňového rozhodnutí vypořádal námitku žalobce, že správní orgán I. stupně neprovedl jeho návrh na dokazování, tak, že tuto označil za irelevantní, neboť žalobce „do vydání meritorního rozhodnutí žádné návrhy vůči správnímu orgánu I. stupně neuplatnil.“ Tento závěr žalovaného je zjevně nesprávný, neboť žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně návrhy na dokazování vznesl a zároveň se jimi správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval, nicméně samo o sobě toto pochybení při vypořádání příslušné odvolací námitky nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť za podstatné lze označit, zda a jakým způsobem správní orgán I. stupně skutečně s návrhy na dokazování naložil. Postup správního orgánu I. stupně pak již výše soud aproboval. Soud tak v tomto ohledu sice shledal vadu napadeného rozhodnutí, avšak bez vlivu na jeho zákonnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

74. K námitkám ohledně uložených správních trestů soud uvádí, že se těmito nemohl v tuto chvíli zabývat, neboť otázka druhu a výše uložené sankce je bezprostředně spojena s meritem věci, přičemž s ohledem na výše uvedené vady řízení závěry správních orgánů ve věci samé nyní neobstojí. Bylo by tak předčasné, aby se nyní soud zabýval námitkami ohledně sankce.
75. Z výše uvedených důvodů soud na základě § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, zrušil. Současně soud dle § 78 odst. 3 zrušil pro stejnou vadu i rozhodnutí prvostupňové a věc v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
76. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem představují soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, celkem tedy 4 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.